

Şeker Ana

– safdeha · 25 Temmuz 2016

Elleri kıpırdamaz, gözleri oynamaz, anlamsız bakışları ile oturduğu yeri doldururdu. Elbiseleri tertemizdi ama o temmuz güneşinde, tüm sinekler eline yüzüne dokunur, ama ne elini kaldırır, nede sinirlenir, hiç tepki vermezdi. Yanındaki şekerleri, gelen çocuklar için saklardı. Bu yüzden çocuklar hep etrafında, şeker ana derler, elinden öperler ve şekerlerini alırlardı. Sonra koşarak yanından uzaklaşırlardı. Evin avlusunda böyle oturuşu ile tüm zamanını sıkılmadan nasıl geçirirdi anlamazdım asla.

Hayatta kalan tek oğlu, öyle otoriter ve acımasız olmasına rağmen, annesini gördüğü zaman yumuşar, bir kedi gibi sessizce otururdu yanına. Şeker ana kendisinden şikâyetçi olur ama oğlu ona tek bir karşılık vermezdi. Zaman 1960lı yıllardı. Anneler çocuklarına otoriter olmayı öğretir, erkek evladı olmak da bu yüzden de köyümüzde büyük bir itibar demektir. Eve gelen gelin evin en küçük erkek çocuğuna bile ağam demek zorundaydı. Gelin, kocasının çoraplarını çıkarır, bir leğen içinde itina ile yıkardı. Konuşamaz ve eşinden talepleri olamazdı. Şeker anada bu cendereden geçmiş, torun sahibi olmuş, başköşede oturmayı ve erkek çocuğu olmanın itibarı ile hizmet görmeyi hak etmişti!

Acılar içinde ve işkenceden farksız gelin olduğu yerde gençlik yılları biterken, aylarını yeni nesile aktarmak Şeker Anaların en büyük zevkiydi. Onlara göre erkek ne yaparsa haklıydı. Eve para getirsin yeterdi. Ne baba gibi ne eş gibi ne de sorumluluk sahibi gibi görünmezdi. Annesi ne emrederse yapılmazsa, yapılmazsa gelin övülürdü. Dövüldüğü için kimse acımaz. Aksine suçlu olduğu kabul edilerek, kimse onunla konuşmazdı. Kadın evlendiğinde başlık parası ile alınır, köle satın alınır gibi, sonrada geldiği evin sahibi tarafından kullanılırdı. Neyi derlerse yer, ne giyerlerse giyinir, ne zaman uyu derlerse uyur, ayın gel-gitleri gibi her an çektiği işkencesi devam ederdi.

Kadın, Şeker Ana rütbesine erdiği zaman-ne eli tutar ne ayağı onu çeker, ne nefis savaşı kalmıştır, ne de sağlıklıdır- yarım görünümünde, şaşalı koltuğunda oturmaya devam ederdi. Öylesi yalnız, öylesi sevgiye muhtaç ve öylesi acınası... Şeker verdiği çocuklar severdi sadece onları. Bu yüzden ne oğlu şekersiz bırakır nede şeker vermediği çocuk kalmazdı.

Kadınlar sabah güneş doğmadan çalışmaya başlar ve gece yarısına kadar bu durmaksızın devam ederdi. Sabah havyaların sütünü sağdıktan sonra çobana teslim eder, ardından tandırı yakar, sütleri ve ekmeği pişirir. Kahvaltıyı hazırlar, öğlen yemeği için yemekleri ayarlar ve tarlaya gider, akşama kadar tarlada, güneşin altında ter döker, akşam eve gelir, gelen davarları ahıra sokar, akşam yemeğini hazırlar, toplar, çocuklarını uyutur ve gecenin deminde kocasının gönlünü de yapar ve o kahveye gidince azıcık uyurdu. Ne yorgun olmaya, ne hasta olmaya ve nede şikâyet etmeye hakkı yoktu. Üstelik bu çalışmasından şeker analar memnun olmazsa üzerine kuma getirilirdi de...

Şeker analara sorsan kaynanalarını yerden yere vururdu. Her konuşmasında ona yaptığı işkenceye dönüşen kötülüklerinden bahsederlerdi. Bir gün gelirden kendi gelininin kendisi hakkında böyle konuşacağını aklına bile getirmezdiler. Bu bir gelenektir, adı batsın...

Günümüzde kadınlar erkekler kadar çalışıyor, hayata eşleri ile birlikte tutunuyor. Kendilerinin ayrı evleri ve yuvalarında ki paylaşımları mutlu yaşamaya yönlendiriyor. Gelin kaynanayı görmüyor bile. Çocukların şeker anası da yok, varsa da yoksa da sanal dünyaları ve doğal olmayan ne varsa yedikleri ortamları mevcut.

Sanırım bunun ortası bulunmalı ama nasıl...

Saffet Kuramaz